

В процессе определения правовой природы опеки сделан вывод, что в объективном смысле опека, как правовое явление, представляет собой определенную систему норм различных отраслей законодательства (гражданского, семейного и др.), Направленных на обеспечение эффективного регулирования отношений, возникающих при осуществлении личных и имущественных прав малолетних, недееспособных лиц и лиц, из-за длительного отсутствия в месте своего проживания не могут самостоятельно осуществлять свои права и исполнять обязанности .

Представляется, что содержание предмета и принципов рассматриваемого института права обуславливает необходимость регулирования отношений, связанных с опекой и попечительством, именно комплексом правовых норм, имеющих тесную взаимосвязь и относящихся к отрасли гражданского, семейного, а также административного права.

На наш взгляд, рассматриваемый институт права и законодательства является комплексным. При этом опека (попечительство) может рассматриваться как отдельная правовая категория по отношению к правовой системе, так как представляет собой подинститут гражданского и семейного права, который содержит совокупность норм, регулирующих не только тесно связанные между собой, но и обуславливающие друг друга общественные отношения.

Научный руководитель: к.ю.н, доц. Розгон О.В.

ПОНЯТТЯ ПРО ПЛАГІАТ

Бабенко Ольга Ігорівна

Студент-спеціаліст юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В.Н. Каразіна

e-mail: oljjkaa@mail.ru

Ключові слова: автор, авторство, об'єкт авторського права, присвоєння, плагіат.

Автор – це творець об'єкта права інтелектуальної власності.

Авторство – це приналежність об'єкта авторського права його автору.

В свою чергу, відповідно до ст. 433 Цивільного кодексу України, ст.8 Закону України «Про авторське право і суміжні права» об'єктами авторського права є твори літератури, науки, мистецтва.

Відповідно до Закону України «Про авторське право та суміжні права» плагіат – це оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору.

Поняття плагіату не має цілком певного змісту, і в деяких випадках не завжди можливо однозначно відділити його від суміжних визначень: наслідування, запозичення, співавторства та інших подібних випадків подібності творів.

Плагіат виражається у присвоєнні чужого авторства, видачі чужого витвору за свій, популяризація вже створеного у науці або літературі, однак насправді містять у собі викладення чужої праці без посилання на автора. Плагіат не сумісний з художньо-літературною та науковою діяльністю та з загальноприйнятими нормами моралі та закону.

Плагіат – визначається як недозволене запозичення, відтворення чужого літературного, художнього або наукового твору (чи його частини) під своїм іменем або псевдонімом.

Ознакою плагіату є присвоєння авторства, так як неправомірне використання, опублікування, копіювання тощо твору, охоронюваного авторським правом, саме по собі є не плагіатом, а іншим видом порушення авторського права – піратством.

Видається, що плагіат як явище можна поділити на наступні види:

- **прямий плагіат (відкритий)** – це пряме відтворення (відображення) чужого твору або його частини під своїм іменем;
- **завуальований плагіат** полягає у тому, що текст твору зазнає несуттєвих змін шляхом заміни окремих слів та виразів їх синонімами. При цьому форма твору в цілому не змінюється;
- **інтелектуальний плагіат** являє собою найбільш витончену форму привласнення плагіатором чужих наукових ідей. Оскільки ідею можна завуальовувати у таку словесну форму, за наявності якої дуже не просто можна буде доказати її походження і внаслідок авторство;
- **механічний плагіат** – це автентичне відтворення плагіатором без будь-яких змін тексту чужої роботи, з метою її присвоєння та оприлюднення оточуючим як результат свого наукового дослідження. При такому способі плагіату у сформульованій плагіатором роботі відтворюється не тільки текст автора, його літературний стиль, а ще й помилки, котрих він припустився.
- **плагіат у формі примусу до співавторства** – є по суті зловживанням керівника своїм службовим положенням. Робиться навмисно з корисливим мотивом.

Способи захисту прав при виявленні плагіату. Відповідно до пункту а) ст. 50 Закону України «Про авторське право і суміжні права», визначено, що порушенням авторського права, яке дає підстави для судового захисту є, зокрема, вчинення будь-якою особою дій, які порушують особисті немайнові права суб'єктів авторського права, визначені ст. 14, та їх майнові права, визначені ст. 15 цього Закону. Згідно з п. є) ст. 52 Закону України «Про авторське право і суміжні права», автор має право вимагати, в тому числі у судовому порядку, публікації в засобах масової інформації даних про допущені порушення авторського права та судові рішення щодо цих порушень. При цьому, автор має також право в судовому порядку вимагати від порушника відшкодування моральної (немайнової) шкоди, відшкодування збитків, завданих порушенням його авторського права, стягнення із порушника доходу, отриманого внаслідок порушення та виплати компенсації в розмірі від 10 до 50 000 мінімальних заробітних плат. Ще до подання позову до суду автор може здійснити спробу досудового врегулювання конфлікту, що виник. Для цього йому необхідно у письмовій формі довести до відома порушника його прав про виявлення факту плагіату. При цьому ознаки, за якими було встановлено факт плагіату, не повинні розкриватися. Це є важливим моментом. У своєму зверненні до порушника автора має право вимагати від нього поновлення своїх немайнових прав, яке може бути здійснено, наприклад, шляхом публікації в певному виданні вибачення порушника перед автором твору.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Бурлаков С.Ю.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ В ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ. ДЕВІАНТНІ ШЛЯХИ РОЗВИТКУ В СТРУКТУРІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Багдасарян Нора Вагінаківна
студентка VI курсу юридичного факультету
Харківський національний університет
імені В.Н.Каразіна
e-mail: nora.bagdasaryan@mail.ru

Ключові слова: корупція, конфлікт інтересів, девіантна поведінка, державна служба, державний чиновник, психологічна складова корупції, психологічні аспекти вчинення корупційних діянь, протиправні дії.

Питання корупції в державних органах займає актуальне і центральне місце серед наукових проблем не тільки адміністративного права та державного управління, але й в сфері юридичної психології.